

Odgovornik : Damjan Pejović
Urednik za prozu : Damjan Pejović
Urednica za poeziju : Danijela Janković
Lektor : Marina Đurić
Tiraž: 300 primeraka
URL: www.zemoon.org

Konkurs je stalno otvoren na adresi zelenikonj@gmail.com

Svako neovlašćeno umnožavanje i kopiranje je poželjno!

Cena se određuje naknadno, svaki čitalac ima slobodu da utvrdi vrednost fanzina koji može biti plaćen ili vraćen, oštećen ili ne!

стазе лица предели у двадесет илајфни бр 5

да месечни циклус љубавнице опет ми планове квари за викенд па размишљам сад да л жену да изненадим картама за новосадски *exit* ил будвански *sea dance fest fellinijevom* ретроспективом у старој доброј кинотеци можда немањиним наступима са бега филхармонијом уз посету *sephorinoj* новоотвореној парфимерији или гледањем амбијенталних представа по апе војводини излетом до авале уз ноћно крстарење око калемегдана весељем у земунској реци или *jazzom* на пристаништу можда позивницом за свингерску журку у милановцу са присуством полуфиналним такмичењима за гучу и прављењем осмица од шаргана све до вишеграда или табанањем по ртњу рајцу златару голији и тари пецањем на јадру и дрини уз спавање у бунгаловима ил да се баш баш отворим одведем је у митин атеље и наручим портрет један са један и по можда и већи боже колико је ванредних могућности преда мном помислих за тренут растрзан мало нервозан шта ли излетом до суботице или нпр до старог сланкамена дунавским чардама ил можда голубачком тврђавом костолачким ископинама ил винчанском културом тополским мозаицима ил топлим врдничким водама мачкатовским јагњетом и можда увачким меандрима каменим рајачким пимницама сврљишким белмужем ил дружењем с каменим сватовима у ђавољој вароши након дуге и подробне анализе и *pro et contra* дилеме изабрах ето прикладну духовну фрушкогорску туру молићемо се богу палићемо свеће горе и доле па ћемо се дивити иконама пажљиво калуђере смерне слушати

бројанице календаре тамјане вино и ракију пазарити
потом медитирати у вишевековном миру и хладовини
и констатовати како нам је такво смирење потребито
и како бар једном месечно намастире треба походити
и како би наредни пост такође требало испоштовати
и причест примити и душу нашу грешну исповедити
те врлине неговати и у здрављу и срећи даље живети

- сан је лажа а бог истина -

40/1822

Милан Лукић
Сањар из Београда
bitimilanlukic@gmail.com

ВРТНИ ПАТУЉЦИ

На булевару *Богданешти* тамновала је двоспратна, суморна, хабсбуршка кућа, у којој су становали једино пауци и опојни ноћни мириси. У дворишту је бујала разноврсна вегетација, до самог крова зграде. Деца из краја нису никад имала смелости да прескоче ограду када би им фудбалска лопта нехотице упала у тај загонетни кутак урбане прашуме. Ако би неко пажљиво бацио поглед кроз зарђале решетке, могао би да види у тами, међу гриватим смоквама и подивљалом виновом лозом, зашкиљене очи вртних патуљака, скривене у транслучидној помрчини. Но, извесни човек је купио кућу пре неколико месеци, не би ли управо ту отворио седиште своје фирме. Посекао је сво растиње у дворишту и башти. Сада погледаш преко ограде и видиш како ће изгледати земља после апокалипсе. Свеже ошишани травњак, неонска светла, плексиглас, инокс, никловане шипке, интерфон, видео надзор и рефлектори. И стравични вртни патуљци играјући се лоптама некадашње дечурлије. Трамвај број 5 односи према кварту Ронац све носталгије паганских дивљина. Светлост убија тајне.

Горан Мракић

Песник и афористичар из Темишвара

goran_mrakic@yahoo.com

MOJE POIMANJE NJE

Poezija je za mene sve,
ono što želiš da kažeš
a nemaš gde drugde,

poezija je takođe
kad nemaš lep glas
a srce ti u pesmi prepoznaje spas...

poezija je kad si pas
al mesto koske glodeš kontrabas,

poezija je kad si duša mila,
aha,
a sudbina ti je gruba truba
bez i trunke stila,

poezija je milosrdna violina,
jer njena struna dostupna je svima:

nama
koji slikamo mašući dušama
koji sviramo na živčanim strunama
koji zemljom vajamo na sahranama,

i pišemo bez srama
sa neotvorenim gramatikama.

Zoran Zelenika
Pesnik iz Beograda

Sanjao sam da sam na pijaci knjiga

Sanjao sam da sam na pijaci knjiga. Sve je kao na klasičnom sajmu knjiga, s tim što se odvija na otvorenom i uz cenkanje. Šetam tako između tezgi, slušam povike: pošto ove crvene? daj dve kile! i tome slično. Tada mi prilazi jedan bradati i debeli Rus. Ili ja razumem ruski ili on govori srpski, tek shvatam da je i on prodavac i da mi nudi nekakvu jedinstvenu biblioteku. Reč biblioteka sam ispravno rastumačio, ne kao ustanovu u zgradi, već kao zbirku po spoljašnosti uniformnih knjiga, a po sadržini naravno različitih, nešto kao edicija, samo izdato odjedanput. Provlačimo se kroz gomilu ljudi ne bi li stigli do njegovog štanda. Hodamo toliko dugo da bismo u normalnim okolnostima već odavno napustili čitav grad, a kamoli ovaj sajam, ali tezge, knjige, vika, sve je još tu. Počinjem da sumnjam da smo u nekoj Kafkinoj priči i da ćemo većito prevaljivati polovine polovina polovina puta. Ipak, bradonja se nasmešio, pokazao crno žute zube i rekao: „Stigli smo.” Na štandu se nalaze isključivo zelene knjige u tvrdom povezu. Bradonja nastavlja: „Reč je o neponovljivoj biblioteci od sto knjiga izdatoj u tiražu od jednog primerka.” Od njenog naziva meni klecaju noge, a debeli se smeši i ponavlja: „Nepoznati pesnici 19. I 20. veka. Svaka od 100 knjiga sadrži po pet zbirke pesama nepoznatih autora, onih koji su bili na marginama književnih dešavanja ili u njihovom centru, ali neprimećeni zbog sjaja velikana pored kojih su bili.”

„Zamislite samo”, sladi se Rus, „simbolisti, a da to nisu Bodler, Rembo, Mallarmé, Verlaine, Valéry ili bilo koji drugi za kojeg ste možda čuli. Garantujem vam: svi ovi pesnici su zaboravljeni i potpuna su nepoznanica za vas ili bilo kog drugog poznavaoца moderne poezije. Ekspresionisti na koje niste nailazili ni u najopsežnijim ekspresionističkim

antologijama, a koji su bili pero uz pero sa Benom, Traklom, ili Hajmom i ostalima. Kubističke tendencije u poeziji su poznate zahvaljujući montažama koje je pravio Apoliner i još par dobro znanih pesnika. Iako se smatra da je kubizam prevashodno slikarski pravac, ovde imate čitavu jednu generaciju do sada zapostavljenih kubističkih majstora. Ruske proletersko-avangardne pesničke radionice nisu držali samo Hlebnjиков i Majakovski, ovde su i oni koji se u svim spisima nazivaju OSTALI PESNICI. I ne samo to, tu su i najuspešniji polaznici ovih radionica. Od imažista tu su najkvalitetniji Paundovi i Eliotovi epigoni. Dosadili su vam spisi koji u nadrealiste ubrajaju samo Bretona, Elijara, Aragona, Supoa i ranog i gotovo neobjavljivanog Prevera. Ovde ćete naći još mnoge druge. Upamtite ovo nisu pesnici na koje su nadrealisti uticali već sami okoreli nadrealisti. Socijalna poezija, neoromantičari okupljeni oko Dilena Tomasa, pa u Americi *Black Mountain* škola, bitnici, jezički pesnici, savremene individualne poetike, sve je tu i sve je nepoznato. 500 različitih pesnika!”

Posle ovog predstavljanja pitam za cenu i dobijam, naravno (kako bi to drugačije bilo u snu) neobičan odgovor: „Potrebno je samo da se složite sa objavljivanjem vaših pesama u drugom izdanju biblioteke i da se potpisom obavezete da ih nećete nigde drugde ikada objavljivati, a ja vam obećavam da ćete biti zastupljeni u svakom budućem izdanju ovog kompleta.”

Odričem se dečačkog sna o svojoj velikoj ulozi u modernoj poeziji i ne pitajući se gde li me je to ovaj Rus čitao i kako me je prepoznao, srdačno se pozdravljam sa njim i u turama **prenosim knjige u prtljažnik na parking u ostavljenih kola.** Čudno, pri povratku put je bio mnogo kraći i za čas sam se našao izvan same pijace. Odvozim se kući, ređam knjige po podu i nasumično uzimam jednu da bih pročitao nesto. Kada pročitam par pesama, nju vraćam na pod pa uzimam neku

drugu, koju najpre prelistavam po onda čitam samo neke delove. Očigledno je da bih najradije pročitao sve odjednom, ali mi to ne uspeva. Srce bije kao da imam aritmiju, ali sam srećniji nego ikad. Telefon zvoni. Devojka me pita da li hoću da izađemo negde na piće? Ne! Da li hoću da ona dođe pa da onda ja i ona možda ...Ne! Da li hoću da dođem do nje pa da ona i ja isto ono što bi i kod mene možda ... Ali ja se ne dam – ne! Onda njen vrisak i kroz plač izgovoreno- pa ti me ne volis više! Od vriska se budim ili me budi telefon koji stvarno zvoni i koji se uvukao u san. Devojka. Pita me: „Hoćeš da dođem pa da se malo mazimo, nešto sam u fazonu?” Odgovaram sa ono malo daha što mi je preostalo: „Dođi što pre, trebalo bi da uradimo to 500 puta danas da bih zaboravio nekih 500 malih pesnika . Za svakog od njih po jednom.”

Vidim da joj nisam baš najjasniji, ali znam da će doći. Kada sam spustio slušalicu nekako mi je laknulo. I dalje se nadam da ću postati veliko ime moderne poezije, nisam izgubio svoj san. A onda sam se zabrinuo, jer sam pomislio da me je ozbiljno shvatila za onih 500 puta.

(Beograd, 2006.)

Vladimir Stojnić
vlada.stojnic@gmail.com

POREĐENJA

U poređenju sa tobom
Reka je Ljubav
Suprotne obale i ljudi naokolo.

U poređenju sa tobom
Šuma je Ljubav
Mračni hol između zvezda i korenja.

U poređenju sa tobom
Kamen je Ljubav
Prah i moć u dečijoj prački.

U poređenju sa tobom
Ptica je Ljubav
Nebo joj uzvratilom plavetnilom i letom.

U poređenju sa tobom
Ljubav je sve
Jer da nema te ne bi bilo
Stvari koje Ljubav znače.

Miroslav Nikolić
Slobodni umetnik iz Bačke Palanke

BOLJE BITI NESHVAĆEN

- Evo, neće ni ova.
- A baš smo fini.
- Nismo ni ružni.
- Kao da nas izbegavaju.
- Šta bih dao za jednu dobru.
- Vidi ovu plavušu.
- Ma, digla je nos.
- Ni ne primećuje nas.
- Ih, kad bi nam ona dala!
- Bilo bi to na obostrano zadovoljstvo.
- Da, i moje i tvoje.
- Ma, ne to, učinila bi dobro delo.

Želeli su da bar neko oseti njihovu potrebu i ponudi ih cigaretom.

Prošlo je nekoliko sati kako su pošli u šetnju. Niko ih nije ni primetio, a kamoli pomislio da im bilo šta treba. Shvatili su da ih u gradu u kom žive od rođenja niko ne oseća i da treba da se presele.

- Možda su samo sebični – pravdao ih je Tomislav.
- Vidi, ona devojka okreće prvu pljugu iz pakle.
- Kao da je mnogo jedna cigareta – rekao je Miloš i predložio da joj, ipak, traže.
- Izvini, mogu li da dobijem jednu?
- Naravno – odgovorila je devojka i dodala:
- Samo nemoj da uzmeš ovu okrenutu. To mi je želja.
- Kad je Miloš uzeo, prišao joj je Tomislav i upitao je:
- Izvini, mogu i ja?

– Šta hoćete, celu paklu? – breknula se devojka, ali mu je dala.

Odmah iza njega, prišao joj je slučajni prolaznik i upitao za cigaretu. Dobio je. Posle njega joj je prišao drugi slučajni prolaznik. Pitao je, uzeo i otišao. Iza njega prišao joj je treći, pa četvrti, peti... Prišao joj je osamnaesti, upitao je i uzeo joj „želju“. Devetnaesti joj je uzeo praznu paklicu. Dvadeseti joj je uzeo ruku. Dvadeset i prvi joj je uzeo glavu. Prišlo joj je, pristojno pitalo i uzelo, dok je imalo šta da se uzme, dvadeset i sedam slučajnih prolaznika.

– Baš je mogla da nam da i po jednu za posle – rekao je kasnije Miloš Tomislavu.

– Da. Baš je sebična – odgovorio mu je ovaj.

Kodrat Majović Ma'ae
060 5377735, šifra: kosmos

ПОСЛОВИ ДАНА

Неко закасни на деобу милостиње
и остане, дабоме, гладан.
Поп не понавља молитву
за сваку глуву бабу.

Друго неко преурани на ручак
и затекне закатанчена врата.
Сунце се рађа кад Бог наложи
а не када се нама прохте.

Трећи заборави да се родио
и, напосто, не постоји у актима.
Ред држи свет
а свет се мора (и) навићи на ред.

Наједном ишанчени људи
заштрајкују глађу
пред Градском већницом.
А дан гледа свога посла.

Иво Мунћан
Песник из Темишвара

ŠIŠMIŠEVA NOĆ

Tokom modre aprilske noći vetar je razbijao đubre niz pločnike Gotam Sitija, jer april je u Gotamu uvek bio mesec zbudjenih heroja. Izvan grada, u mračnoj sobici čučao je Betmen. Oči iza maske su hvatale mesečinu po sobi. One iste oči koje su godinama isijavale čelik i pelen. Usne su mu noćas bile samo presušeni drhtavi potez tušem. Glas, dubok i drhtav mu je recitovao sa drugog kraja sobe:

"A mir, svuda je mir, kad raspem što je bilo
i priklonim glavu na ono što će biti..."

Zašiljene uši Betmenove maske pažljivo su slušale glas iz mraka.

"Lutam, još vitak, sa šapatom strasnim..."

Čovek-šišmiš je naslonio glavu na zid. Melanholija mu je grizla beonjače. Topla kap je proklizala niz masku. Lagano je udario čelom u zid, kap je pala na pod.

— Ne mogu više, Džek, rekao je kroz zube.

Džoker je prestao da recituje. Podigao je glavu. Ispod široko nacrtanih, nasmejanih usta nazirala su se ona prava, manja i stisnuta sažaljenjem. Gledao je Betmena, smršalog i svijenog.

— Razumevanje za senku, rekao je vetar napolju.

Čovek-šišmiš podiže glavu — Vidiš, ne mogu više... Tebi će verovati. Neću više ubijati. — Pauza.

Betmen trznu ustima — Staviće mi košulju kad ti odeš! —

Džokeru se skupilo grlo — Neće ako piješ lekove. I doktorka ne voli kad hvataš šišmiše... —

Oči ispod maske ošinuše — Bože što si naivan, Džek. Da bi živeo moraš jesti.

Džoker je ćutke ustao i uzeo mantil. Čuvar je spolja oprezno otvorio vrata. — Doći ću u subotu, Bruse. —

Izašao je umornim hodom. Kada je brava škljocnula u Betmenovoj ćeliji je opet zacario mrak.

Cele duge noći heroj je grcao u suzama i slinama.

Grad Gotam je bdeo nad njim.

(Beograd, krajem 1989.)

Zoran Stefanović

Jednostavno za tebe

Priznajem ti...

živio sam u djetinjem zanosu pjesničke vječnosti...

našom rijetkom bliskošću udaljen od negativna

stvarnosti...obojen šarenilom u riječima...zaogrnut sivilom u djelovanju...

prestrašen od daljine,od samoga sebe...snužden u upitniku

Mogu li?Znam li voljeti?

suvišno je da ti sada govorim i crtam linije slikopisa davanja i otimanja...

ti nudiš odgovor...uvjerena u moju bestidnost i zakržljali fetus mog uma...

za tebe sam uramljen u negacijama vlastitih pitanja...u

prešućenim replikama tvojih sms sumnjičenja...

nemam obrane niti namjere da ti kidam preostale komadiće mog pustošenja...kako govoriš...

Bila si smisao...bila...iako još ponekad liježeš pored mene kao flashback žuđene ljepote... neopipljiva i hladna kao dlan siječanjske zore...

Istina ne rađa šutnju...

i nije važno da li se lica naših istina razlikuju...

šutnja je produkt pokore...temelj mog odrastanja...

budi sretna...poruši inje mog postojanja sa oluka svog ozeblog srca...

Ubrzo će proljeće.

Ti jesi.

Eugenio Fočić

Pisac iz Zagreba

marijan.focic2@zg.t-com.hr

PAD SA DNA

Noć je oticala. Silueta čoveka teturala se niz put. Ispred listopadnog šumarka postojalo je proširenje na starom seoskom putu. Jesen se približavala već danima. Sumorno je davila septembar.

Čovek je pokušavao da poveže tri zdrava koraka.

Rasterećenje.

Lebdenje.

Predvođenje.

Opterećenje.

Ne, on nije mogao da izvede ni jednu fazu koraka a da ne počne gubiti ravnotežu. Posrtao je, teturao se, gegao, mlatarao rukama. Tako se kretao poslednjih dva kilometara, od kad su ga izbacili iz seoske krčme gde je opet propio celu platu. Stao je pored već sasušenog žbuna da se ispiša. Okrenut leđima putu nije video auto koji se približavao velikom brzinom. U sledećem trenutku ga je zasula gomila vode i blata. Nesrećnik se okrenuo za autom, želeo je da potrči i da opsuje nešto. Počeo je da maše rukama. Njegovo stanje i otkopčane pantalone samo su mu pomogle da padne u glib pored puta. Urin je i dalje isticao preko pantalona.

Zaspao je.

Probudio ga je pljusak koji je donela zora. Trajao je koliko i samo rađanje novog dana i bio je podjednako intezivan. Ležeći na boku mamuran, natopljen od kiše i od samog sebe, glibav i smrdljiv čovek posegao je za paklicom cigareta. Ostala je još jedna, mokra i izgužvana kao ciganski karton. Uzeo je ovlažene šibice i probao da kresne jedno palidrvce. Nije mu uspelo. Slomio ga je. Sledeće. Slomio je nekoliko. Poslednje je najduže kresao. Pa ipak slomio je i njega. Pokušao je da ustane sa slomljenom cigaretom u ustima. Ukočenost ga je oborila. Cigareta se zabola u blato.

Poslednja sunčana zora u godini svanula je čoveku u lice. Zatvorio je oči pred njom. Opet.

Dorde Aćimović

FOTOAPARAT

Držim ga desnom rukom
Levom oštrim sliku
Na desnom oku
Levim namigujem –

Ogledam se po predmetima

Naginjem se taman toliko
Da položaj odgovara
Prizoru što se pokorava
Ćudljivoj ideji objektivna -

Ovo me silno zabavlja

Stvori se začas
U nekom migu
Neslućen zanos
Stvari se začas
Preokrenu

Ljudi i događaji
Forme i sadržaji

Između dve hemisfere
Osećaj napušta vidik
I kreće se više Dalje
Dublje

U prostore iza pregrade

Svet koji gradim
Od onoga što ostaje
Oslobađa se svoje
Nepredvidivosti

Vrtim   film   unazad

Most
Reka
Šuma
Livada
Kapija
Prozor

Ukočen osmeh čeka
Da ga prekrije prašina

Ana Radoničić

СТАРИЈА ОД АМЕРИКЕ

Ботаничари тврде да мамутске секвоје, заогрнуте у пирамидалне, четинарске круне, стражаре по планинским висовима и до четири хиљаде година пре него што заувек склопе своје уморне, сиво – зеленкасте гране. То значи да се управо под једним од таквих игличастих цинова могао одмарати Мојсије на повратку из мисирског ропства. Под неким другим древним гигантом цар Давид је могао писати своје величанствене псалме у славу Бога, а под трећим дивом је можда и сам Христос проповедао своју племениту науку...

Како би било лепо када би нека од тих метузалеумских секвоја умела да говори. Могла би много тога да нам исприча о свом бурном животу. На пример, могла би да саопшти задивљеном читаоцу да су западне падине Сијера Неваде у Калифорнији њено једино природно станиште на целој планети. А читалац би се већ и сам досетио да у време Мојсија, Давида или Исуса – није била откривена Америка. Дакле, од приче ништа...

Микица Илић

Дипломирани правник из Сремске Митровице

mikicailic@gmail.com

<https://mikicailic.wordpress.com/>

***

Znaš, nebo je lepo,
A ti i dalje sediš tu
I zuris u taj oronuli šifonjer

Znaš, lišće je žuto,
A ti ne prestaješ
Da govoriš o svojim iznošenim
Cipelama, kako ne možeš
Da priuštiš nove.

Znaš, suncokreti se okreću,
A ti, ti sedis i brojiš
Te daske i mislis da li
Će se uopšte uklopiti ili
Gde ih skloniti!

A znaš li, znaš li...
Ma šta ti uopšte znaš
I zašto se uopšte trudim?
Ti ne razumeš
Ti ne razumeš.

Milosavljevic Mila

AJNŠTANOVA TEORIJA RELATIVITETA U KARIJERI JEDNOG NARKOMANA SA TRAGIČNIM KRAJEM

... jedan narkoman sa još dvoje, od kojih je prvi imao muški, kao uostalom i on sam, a drugi ženski pol, je išao pokretnim stepenicama koje su vodile nagore, nadole. Brzinu koraka je tako prilagodio brzini pokretnih stepenica da se nisu pomerali sa mesta. Kako bi se popeli stepenik gore, tako bi se spustili stepenik dole. Govorio je polako strahujući da ga neće razumeti.

-Vidite ovako... Protok misli i protok vremena nalaze se u sistemu direktne proporcionalnosti. Ili možda indirektno... To je razlog postojanja unutrašnjeg vremena svakog bića. Što brže razmišljamo to nam vreme sporije prolazi. A kad razmišljamo sporo, vreme nam prolazi strahovito brzo...- drugi narkoman muškog pola se zabavljao izbacivajući iz usta mehuriće pljuvačke spretnošću dangube.

- Ponekad, kad razmišljamo dovoljno brzo vreme naprosto nestaje, gubi se nerazumno.

- OK, u pravu si. Ajmo sada da se spustimo dole, pa da sredimo šemu napokon.- prekinula ga je narkomanka koja je bila lepa, a mršava, na čijem bledom licu se mogla nazreti propast još jedne generacije.

- Teoriju ćeš nam objasniti kasnije. Tada ćemo je i bolje razumeti!

-, „Trip” koji smo posisali kod tvoje baćehe¹ već je prestao da radi - dodala je zajedljivo.

- Pa to je teorija! Šta bi ti više? Razumeš, mi se osećamo dobro kad razmišljamo brzo, razumeš, tad se osećamo najbolje, a

---

¹ Baćeha – dedina nova žena

zaboravimo na vreme... razumeš. Postižemo totalno zadovoljenje, razumeš.

- Ma razumem ja tebe...- rekao je drugi narkoman koji je upravo prestao da izbacuje balončice iz usta... ali razumi i ti mene. Svi traže, a ja samo plaćam. Plaćam ljude koji čuvaju groblje, plaćam one koji kopaju... - smučio se svima sa time ali je uporan.

- Dosta! Uvek isto, naporan si.- devojci je bilo muka od priča koje se ponavljaju. Njene pametne oči odavale su monotoniju još jedne generacije.

- Znaš šta mi najviše nedostaje sa početka džanki karijere?- upita narkoman-teoreticar.

Nema odgovora.

- Nedostaje mi onaj osećaj gubljenja osećaja za vreme. To je bila sjajna zabava.

- Hoćeš li više? Odlična ti je teorija, svaka ti čast. Uspeo si da provališ ono što ni prokleti Ajnštajn nije mogao. Da li sad možemo da siđemo dole?- intonacija njenih reči oslikavala je brzopletost još jedne generacije.

- 'Oćemo!- istovremeno uzviknu mala družina.

Siđoše u podzemni prolaz gde naleteše na grupicu mladića koja je zbog preteranog oduševljenja filmom "Paklena pomorandža" ispala iz realnosti. U radosti što naletoše na onaj tip ljudi čiji nestanak niko neće primetiti, dvojici narkomana su martinkama razmrskali lobanje. Devojku je, najkrupniji među krupnima, pesnicom pažljivo onesvestio i stavio na desno rame.

Banda je sa plenom otišla u mračnu daljinu.

24.05.00.

Damjan Pejović

Otpadnik iz Prahova
basgolum@yahoo.com